

Sygn. akt V U 200/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Regina Stępień

Protokolant: star. sekr. sądowy Ewelina Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2016 r. w Legnicy

sprawy z wniosku P. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę za okres od 01.10.2011 r. do 21.11.2012 r.

na skutek odwołania P. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 5 stycznia 2016 r.

znak (...)

oddala odwołanie

SSO Regina Stępień

Sygn. akt V U 200/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 5 stycznia 2015 r., znak: (...), odmówił wnioskodawcy P. G. prawa do emerytury za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r., gdyż wnioskodawca nie spełnił warunku z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. –jego prawo do emerytury zostało bowiem zawieszono na jego wniosek z dnia 2 marca 2011 r. na podstawie art. 103 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS bez podania przyczyny, a nie w związku z kontynuowaniem zatrudnienia.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony, domagając się jej zmiany poprzez przyznanie mu emerytury za ww. okres. W uzasadnieniu podał, że złożenie wniosku o zawieszenie emerytury zasugerowano mu w oddziale ZUS i nikt go nie pouczył, co się stanie, gdy pisma nie złoży, a w szczególności, czy świadczenie ulegnie wówczas i tak zawieszeniu na mocy decyzji organu, ani że ma podać powód wniosku o zawieszenie tj. dalsze zatrudnienie, co teraz próbuje się wykorzystać na jego niekorzyść. Wskazał też, iż fakt zawieszenia emerytury na wniosek nie zmienia nic w jego sytuacji i jest ona taka sama, jak gdyby organ zawiesił mu emeryturę ze względu na nieprzerwanie zatrudnienia. W ocenie wnioskodawcy, ustawodawca w art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. nie wykluczył sytuacji, gdy uprawniony do emerytury dodatkowo składa pismo postulujące zawieszenie. Takie

zawieszenie „na wniosek” nie stanowi stanu faktycznego, który nie mieściłby się w dyspozycji cyt. wyżej przepisu. Wskazując na powyższe, ubezpieczony twierdził, że faktycznie w stosunku do niego zawieszono wypłacanie emerytury ze względu na kontynuowanie zatrudnienia, a zatem spełnił warunek z art. 2 ust. 2 cyt. wyżej ustawy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu powołał te same okoliczności, które zostały wskazane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił:

Wnioskodawca P. G., ur. (...), na mocy decyzji ZUS z dnia 2 września 2008 r. nabył prawo do emerytury od dnia 1 sierpnia 2008 r. Emerytura została zawieszona na podstawie art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, ponieważ P. G. kontynuował zatrudnienie.

W dniu 30 września 2009 r. wnioskodawca przedłożył w organie rentowym świadectwo pracy, z którego wynikało, że jego stosunek pracy ustał z dniem 30 września 2008 r. W związku z kontynuowaniem zatrudnienia (od dnia 1 października 2008 r.) organ rentowy decyzją z dnia 6 października 2009 r. przeliczył wnioskodawcy emeryturę od dnia 1 września 2009 r. i zawiesił jej wypłatę. Pouczył wnioskodawcę, że w celu podjęcia wypłaty emerytury należy przedłożyć w oddziale ZUS świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

W dniu 17 lutego 2011 r. ubezpieczony złożył w organie rentowym wniosek o nierozliczanie jego przychodów za 2010 rok.

Decyzją z dnia 22 lutego 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. zawiesił wypłatę świadczenia wnioskodawcy z powodu osiągnięcia przychodu w kwocie przekraczającej 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, informując go jednocześnie, że wznowienie wypłaty nastąpi po przedłożeniu dokumentu stwierdzającego ustanie tej przyczyny.

W dniu 2 marca 2011 r. P. G. złożył wniosek o zawieszenie emerytury od dnia 1 stycznia 2011 r. do odwołania. W wyniku rozpoznania tego wniosku organ rentowy zawiesił wypłatę emerytury wnioskodawcy decyzją z dnia 11 marca 2011 r.

Kolejny wniosek ubezpieczony złożył w dniu 8 stycznia 2014 r., domagając się przeliczenia i podjęcia wypłaty świadczenia. Organ rentowy decyzją z dnia 14 stycznia 2014 r. rozpatrzył ww. wniosek i ustalił wysokość emerytury oraz podjął jej wypłatę od dnia 1 stycznia 2014 r.

W dniu 30 grudnia 2015 r. wnioskodawca wniósł o wypłacenie zaległych emerytur zgodnie z ustawą z dnia 13 grudnia 2013 r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 5 stycznia 2015 r. –zaskarżoną w niniejszej sprawie– odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r., wskazując w uzasadnieniu, iż wnioskodawca nie spełnił warunku z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. –albowiem jego prawo do emerytury zostało zawieszono na jego wniosek z dnia 2 marca 2011 r. bez podania przyczyny, a nie w związku z kontynuowaniem zatrudnienia.

/bezsporne, a nadto akta ubezpieczeniowe ZUS/

Sąd zważył:

Odwołanie jest nieuzasadnione.

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie było, czy wnioskodawca ma prawo do zwrotu emerytury zawieszanej na podstawie przepisów art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz

niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z treścią art. 2 ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. (Dz.U. z 2014 r., poz. 169), emerytura, o której mowa w art. 1, tj. emerytura, do której prawo zostało zawieszona na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 291, poz. 1707 oraz z 2012 r. poz. 1285) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r. poz. 1440, 1717 i 1734) w okresie od dnia 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r., zwana dalej „zawieszoną emeryturą”, przysługuje emerytowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) nabył prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r.,
- 2) jego prawo do emerytury zostało zawieszona na podstawie przepisów określonych w art. 1 w związku z kontynuowaniem przez niego po dniu 30 września 2011 r. zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Po dokonaniu analizy akt emerytalnych wnioskodawcy, Sąd doszedł do przekonania, iż ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do wypłaty zawieszona świadczenia za sporny okres wskazany w zaskarżonej decyzji. Z dokumentów zawartych w tych aktach wynika bowiem, że wnioskodawca nie miał zawieszona wypłaty emerytury w związku z kontynuowaniem zatrudnienia, tj. na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a zatem nie spełnił warunku z art. 2 pkt 2 cyt. na wstępie ustawy o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. Z akt emerytalnych wynika, że wnioskodawca w dniu 17 lutego 2011 r. wniósł o nierozliczanie jego przychodów za rok 2010. Następnie decyzją z dnia 22 lutego 2011 r. organ rentowy zawiesił wypłatę świadczenia wnioskodawcy z powodu osiągnięcia przychodu w kwocie przekraczającej 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia. Zaraz po otrzymaniu ww. decyzji, wnioskodawca w dniu 2 marca 2011 r. złożył wniosek o zawieszenie emerytury do odwołania. A zatem, jak z powyższego wynika, jego wniosek z dnia 2 marca 2011 r. był niejako reakcją na zawieszenie świadczenia z powodu osiągnięcia znacznego przychodu. Trudno w takiej sytuacji uznać, że wypłata jego świadczenia została zawieszona –jak podaje wnioskodawca w odwołaniu– w związku z kontynuowaniem przez niego zatrudnienia. Przeciwnie – emerytura ubezpieczona została zawieszona tylko i wyłącznie na jego wniosek, a asumptem do złożenia takiego wniosku była poprzedzająca go decyzja ZUS o zawieszeniu wypłaty świadczenia w związku z osiągnięciem przychodu w kwocie przekraczającej 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia. W takim stanie rzeczy, brak podstaw do uznania, aby sporne świadczenie w okresie wskazanym w zaskarżonej decyzji zawieszona było na podstawie przepisów art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z kontynuowaniem przez wnioskodawcę po dniu 30 września 2011 r. zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

W świetle powyższych uwag, nie było zatem podstaw do uznania, że P. G. spełnił warunek z art. 2 pkt 2 cyt. na wstępie ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. i tym samym –nie było podstaw do zmiany zaskarżona decyzji. Stąd też –na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.– Sąd odwołanie wnioskodawcy jako niezasadne oddalił, o czym orzekł w sentencji wyroku.